

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 4C/216/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212209957
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krochtová
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2014:8212209957.4

Rozhodnutie

Okresný súd Bardejov samosudkyňou JUDr. Katarínou Krochtovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podal na Okresnom súde Svidník dňa 27.9.2012 žaloby, ktorými sa domáhal voči žalovanej: náhrady majetkovej škody vo výške 125 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 768,95 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/475/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 726,54 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/477/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 756,04 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/476/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 532,92 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/471/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1342,43 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/472/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 236,36 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 46,87 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/468/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 1420,25 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 284,05 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/478/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 2071,15 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 414,23 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/473/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 2601,69 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 520,34 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 3C/470/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 1435,48 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 287,10 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/469/2012).

Exekučný súd (Okresný súd Svidník) uznesením č. k. 4C/468/2012-7 zo dňa 9.10.2012 rozhodol o spojení vyššie označených 10 vecí na spoločné konanie s tým, že toto bude na Okresnom súde Svidník vedené pod spisovou značkou 4C/468/2012.

Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 NcC/64/2012 zo dňa 19.10.2012 boli sudcovia Okresného súdu Svidník vylúčení z pojednávania a rozhodovania tejto veci a vec bola prikázaná Okresnému súde Bardejov, kde je vedená pod spisovou značkou 4C/216/2012.

Žalobca podal na Okresnom súde Svidník žaloby, ktoré boli na tamojšom súde vedené pod sp. zn. 4C 468/2012, 4C 469/2012, 4C 470/2012, 4C 473/2012 a 4C 478/2012. V týchto žalobách tvrdil, že postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Uviedol, že v daných veciach podal návrh na vykonanie exekúcie a že súdny exekútor predložil návrh spolu s

exekučným titulom Okresnému súdu Svidník a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie, čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa nimi a rozhodnúť o nich v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Podľa žalobcu exekučný súd napriek tomu, že tá- ktorá vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol v jednotlivých dotknutých prípadoch o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie takým spôsobom, že ich zamietol po uplynutí zákonom stanovenej doby. Uviedol, že nesprávny úradný postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.

Žalobca v týchto žalobách uviedol, že exekučný súd tým, že vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na taký postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v tom -ktorom právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a príslušným dlžníkom (povinným) odvíjajúcom svoju podstatu od uzavretej (v jednotlivých žalobách označenej) zmluvy o úvere, nakoľko na jednej strane existuje podľa žalobcu právne relevantný exekučný titul (rozsudky rozhodcovského súdu), ktorý nemožno zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá tvorí neodstrániteľnú vadu konania (pričom rozsudok rozhodcovského súdu je rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní). Vyššie opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky rozhodnutej veci.

Týmito svojimi žalobami žalobca uplatňoval nárok na náhradu majetkovej škody a to v každom jednotlivom prípade v celkových sumách zodpovedajúcich tej- ktorej istine s príslušenstvom, ktoré podľa neho nemôžu viac byť priznané právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi z príslušného záväzkového zmluvného vzťahu. Zároveň v týchto žalobách uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to v každom jednotlivom prípade v rozsahu 20 % z istiny s príslušenstvom uplatňovanej v tom- ktorom jednotlivom prípade. Uplatňované nároky na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňoval tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného (exekučného) súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Podľa žalobcu došlo nesprávnym úradným postupom k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, pričom mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva.

Okrem toho dodal, že vzniknutá situácia vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery vo vymožitelnosť práva. Žalobca sa taktiež odvolával na obsah práva na súdnu ochranu, ktorého súčasťou je aj to, aby súd rozhodol podľa relevantnej právnej normy, aby vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy a aby sa účastníkovi konania dostalo ochrany v požadovanej kvalite. Žalobca tiež argumentoval tým, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Súčasne uviedol, že v týchto právnych veciach postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

Žalobca podal na Okresnom súde Svidník aj žaloby, ktoré boli pôvodne vedené pod sp. zn. 4C/471/2012, 4C/472/2012, 4C/475/2012, 4C/476/2012 a 4C/477/2012, pričom v týchto namietal oneskorené rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V označených veciach žalobca uviedol konkrétne okolnosti, na základe ktorých súdny exekútor v týchto veciach (na základe návrhov žalobcu) požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa vyjadrenia žalobcu Okresný súd Svidník prijal žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa ňou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Poukazoval na to, že exekučný súd napriek tomu, že dané veci ním prejednávane nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovali si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Súčasne poukazoval na to, že vyvinul enormné úsilie aby docielil vecný posun v týchto konaniach a primäl porušovateľa k vydaniu rozhodnutia, a to podaniami, ktorými žiadal o poskytnutie informácie o stave konania alebo sťažnosťami na zbytočné prietahy v konaní.

Súčasne uviedol, že tento postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), lebo podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi. V týchto žalobách žalobca uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody, ktorú vyčíslil sumou 125 €. Táto suma predstavuje jeho náklady, ktoré vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému po 70 €, na udržiavanie a správu informačného systému po 40 € a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde po 15 €. Súčasne poznamenal, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť iba s nepomernými ťažkosťami. Rovnako v týchto žalobách uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa žalobcu márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež podľa žalobcu došlo k vyvolaniu rizika zániku povinného, rizika zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a rizika insolvenencie povinného, pričom najmä žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva.

Žalobca konštatoval, že takýto stav vyvolal u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Tvrdil, že úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu a odrazil sa nepriaznivo aj na jeho ďalšej podnikateľskej činnosti. Argumentoval aj tým, že každý, kto sa obráti na súd, má právo na to, aby sa mu dostalo právnej ochrany v požadovanej kvalite.

Taktiež poukázal na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala. S poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa priznania finančného zadosťučinenia za zbytočné prietahy v súdnom konaní vypočítal požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy alikvotným pomerom sumy 55 € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Žalovaná s podanými žalobami nesúhlasila a navrhla žaloby v celom rozsahu zamietnuť, žalobcovi náhradu trov konania nepriznať a uplatnila nárok na náhradu trov konania. Podstatnými námietkami žalovanej proti uplatnenému nároku, ktoré táto podrobne rozviedla vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe boli poukaz na zmätočnosť podaní žalobcu, na prenášanie dôkaznej povinnosti zo strany žalobcu

nesúceho dôkazné bremeno na súd. Ďalej poukázala na to, že nie je jasný titul nároku na náhradu škody vzhľadom na uplatňovanie nárokov žalobcom z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov a na druhej strane z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Argumentovala tým, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jej boli doručené 23.4.2012, pričom žaloby boli podané 27.9.2012, teda pred uplynutím zákonnej 6-mesačnej lehoty. Poukazovala na to, že žalobca jej neposkytol súčinnosť v súvislosti s predbežným prerokovaním jeho nárokov na náhradu škody.

Podľa žalovanej prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok - najmä v prípadoch podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z.

Okrem toho žalovaná poukázala na to, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže byť nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a dodala, že 15-dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa nevzťahuje na prípady, keď súd nevydá poverenie, ale rozhodne o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia.

Vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní poukazovala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013, a že existenciu prietahov v konaní nepovažuje za preukázanú.

Žalovaná tiež vzniesla námietku premlčania vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. tri roky pred tým, ako jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody). Namietala tiež vyčíslenie škody, poukázala na to, že požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové a že skutočnú škodu treba dokázať listinami, t. j. skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, pretože v opačnom prípade je preskúmanie predmetného nároku znemožnené. Tvrdila, že žalobca nepreukázal jednak vznik ani výšku škody. Argumentovala tým, že nebol preukázaný vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Okrem toho žalovaná apelovala na negatívne vnímanie žalobcu a jeho praktík verejnosťou a uviedla, že považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ak žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže táto mu mala vzniknúť práve pri jeho spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. Uviedla, že je potrebné preukázať aj príčinnú súvislosť medzi vznikom materiálnej škody či nemajetkovej ujmy a nesprávnym úradným postupom či nezákonným rozhodnutím, pričom nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávania, pričom na pojednávaní dňa 5.11.2014 vyhlásil rozsudok. Na toto pojednávanie sa nedostavila žalovaná, ktorá svoju neúčast' ospravedlnila s poukazom na hospodárnosť konania, o odročenie pojednávania nežiadala. Žalobca a jeho právny zástupca sa na nariadené pojednávanie taktiež nedostavili a ani nežiadali o jeho odročenie. Všetci mali predvolanie na pojednávanie vykázané riadne a včas, a preto súd postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu s prihliadnutím na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Súd sa oboznámil s obsahom žalôb, obsahom exekučných spisov, obsahom znaleckého posudku, o ktorý žalobca opieral vyčíslenie majetkovej škody, ako aj s ďalšími listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisu.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er 539/2010 súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému V. U. o vymoženie sumy 163,17 s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 472/2012) bola dňa 14.7.2010 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 25.8.2010, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie uznesením z 11.5.2012, právoplatným 20.7.2012.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er 744/2009 súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému D. H. o vymoženie sumy 3460,13 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 471/2012) bola dňa 31.10.2009

pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 23.11.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením zo 17.5.2010, proti ktorému podal žalobca 18.6.2010 odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 2 CoE 2/2011 z 27.1.2011 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er 433/2009 súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému G. T.X. o vymoženie sumy 89,23 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 476/2012) bola dňa 2.7.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 6.8.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 24.2.2010, proti ktorému podal žalobca 29.3.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 12 CoE 15/2010-30 zo 17.6.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Er 409/2009 súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej T. I. o vymoženie sumy 769,41 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 477/2012) bola dňa 18.7.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 26.8.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 27.4.2010, proti ktorému podal žalobca 20.5.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 3 CoE 54/2010 z 11.8.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podaním doručeným súdu 20.1.2011 žalobca vzal späť odvolanie a žiadal odvolacie konanie zastaviť.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Er 387/2009 súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému D. I. o vymoženie sumy 211,38 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 475/2012) bola dňa 25.6.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 24.7.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 3.3.2010, proti ktorému podal žalobca 29.3.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 16 CoE 38/2010 z 20.5.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Okresný súd Svidník 21.5.2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Proti uzneseniu sa odvolal žalobca a odvolací súd uznesením č. k. 16CoE 153/2013 z 24.10.2013 prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Er 387/2009 súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému I. B. o vymoženie sumy 94,96 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 468/2012) bola dňa 26.6.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 24.7.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 24.2.2010, proti ktorému podal žalobca 25.3.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 15 CoE 34/2010 z 2.7.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Okresný súd Svidník 21.5.2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Proti uzneseniu sa odvolal žalobca a odvolací súd uznesením č. k. 16CoE 153/2013 z 24.10.2013 prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er 624/2009 súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej G. A. o vymoženie sumy 493,34 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 478/2012) bola dňa 25.8.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 14.10.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 29.3.2010, proti ktorému podal žalobca 22.4.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 5 CoE 55/2010 z 8.7.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Okresný súd Svidník opätovne 7.3.2011 exekučné konanie zastavil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 2Er 542/2009 súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej I. U. o vymoženie sumy 419,57 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 473/2012) bola dňa 4.8.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 17.9.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 15.10.2010, proti ktorému podal žalobca 8.11.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 3 CoE 15/2011 zo 6.4.2011 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Er 627/2009 súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej G. L. o vymoženie sumy 533,76 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 470/2012) bola dňa 7.9.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 14.10.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 25.2.2010, proti ktorému podal žalobca 12.4.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 17 CoE 34/2010 z 29.6.2010 tak, že vec vrátil exekučnému súdu ako predčasne predloženú. Následne uznesením sp. zn. 17 CoE 65/2010 z 24.8.2010 odvolací súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie vo výroku o zastavení exekúcie.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 2Er 497/2009 súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej I. Š. o vymoženie sumy 269,05 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 469/2012) bola dňa 24.7.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 26.8.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 19.10.2010, proti ktorému podal žalobca 9.11.2010 odvolanie, ktoré vzal neskôr späť, a preto odvolací súd odvolacie konanie zastavil.

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení platnom a účinnom od 1.1.2013), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom od 1.1.2013) štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb;

Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Z. z. (v znení účinnom do 31.5.2010, t. j. v znení účinnom v čase, keď boli exekučnému súdu doručené niektoré žiadosti o udelenie poverenia v jednotlivých exekučných veciach exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011 t.j. v znení účinnom v čase, keď boli exekučnému súdu doručené relevantné žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.6.2011, t. j. v čase, keď boli exekučnému súdu doručené relevantné žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma.

Podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. (v znení platnom a účinnom do 30.6.2009) súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. (v znení platnom a účinnom od 1.7.2009) súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti

ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania, po právnom posúdení veci v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, žaloby žalobcu, ktoré boli v tejto veci spojené na spoločné konanie, považuje za nedôvodné v celom rozsahu, a preto všetky žaloby z dôvodov uvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia zamietol.

V prvom rade súd poukazuje na to, že v danom konaní žalobca nepreukázal splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Potvrdenie o prijatí tej- ktorej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v súvislosti s tým- ktorým príslušným exekučným konaním pritom žalobca bol povinný predložiť k jednotlivým žalobám (§ 79 ods. 2 O. s. p.). Zo žiadnej žaloby nevyplýva taká skutočnosť, pre ktorú by ich predložiť nemohol.

V jednotlivých žalobách žalobca buď uviedol, že skutočnosti, ktoré preukazujú prijatie tej- ktorej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody sa nachádzajú v spise Okresného súdu Svidník týkajúceho sa povinného G. D., prípadne v tejto súvislosti neuviedol žiadny údaj a odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Pokiaľ ide o spis týkajúci sa povinného G. D., v tomto prípade ide o vec, ktorá s týmito spojenými vecami nesúvisí.

Žalobca teda v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa týka týmto rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal ani splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie týchto žalôb (samotnú žalovateľnosť jednotlivých nárokov na súde) a toto nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia žalovanej podaného v tomto konaní, nakoľko táto iba vo všeobecnosti konštatuje, že 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bez toho, aby explicitne potvrdila že išlo o žiadosti týkajúce sa nárokov uplatňovaných práve v tomto konaní tunajšieho súdu. Súd teda nemal preukázané, že v konkrétnych prípadoch týkajúcich sa uplatnených nárokov v tomto konaní došlo pred podaním žalôb skutočne k predbežnému prerokovaniu nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu jednotlivé žaloby, ktoré boli prejednávané v tomto konaní, je pritom podľa súdu výlučne na žalobcovi.

Treba zvýrazniť skutočnosť, že žalobca bol v tomto konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p. (v uznesení sp. zn. 4C/216/2012 zo dňa 6.8.2013).

Na týchto dôvodoch súd založil svoje rozhodnutie, ktorým žaloby spojené na spoločné konanie v celom rozsahu zamietol. Zistenie, že pred podaním žaloby všeobecnému súdu žalobca nepreukázal, že v týchto právnych veciach požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody, tvorí ratio decidendi tohto rozhodnutia.

Predsa len súd nad rámec uvedeného považuje za potrebné dodať, že žalobca v žalobách dôvodil aj takými argumentmi, ktoré nezodpovedajú obsahu exekučných spisov. Napríklad vo veciach pôvodne vedených na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4C/471/2012, 4C/472/2012, 4C/475/2012 a 4C/477/2012 namietal, že súd s výraznými prietahmi rozhodol o žiadostiach súdneho exekútora na vykonanie exekúcie ich zamietnutím, pričom uviedol aj konkrétne dátumy vydania týchto rozhodnutí. Žalobcom uvádzané dátumy vydania daných rozhodnutí vôbec nezodpovedali údajom v spise, navyše nie vo všetkých týchto veciach došlo k zamietnutiu žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia, ale vo veciach sp. zn.: 4C/471/2012 a 4C/477/2012 došlo k zastaveniu exekučného konania.

Súd konštatuje, že aj tieto zistenia vyvolávajú pochybnosti o tom, či cieľom žalobcu bolo skutočné hľadanie spravodlivosti, keďže si nedal ani tú námahu, aby svoje žaloby odôvodnil relevantnými argumentmi a uviedol v nich pravdivé tvrdenia.

Žalobca tiež namietal, že v uvedených exekučných konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní. K tomu súd poznamenáva, že vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je v zmysle čl. 127 Ústavy SR primárne zverené do právomoci Ústavného súdu SR, ktorý ako jediný orgán verejnej moci a najvyšší orgán ochrany ústavnosti v Slovenskej republike má právomoc vysloviť v náleze porušenie práva na konanie bez prietahov. V tejto súvislosti Ústavný súd SR skúma okolnosti daného prípadu podľa troch základných kritérií: skutková a právna zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu, pričom jeho právomoc je zásadne daná vtedy, ak sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti vyčerpал všetky právne prostriedky na ochranu svojich práv (§ 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z.). V prípadoch námietok týkajúcich sa prietahov v konaní je takýmto právnym prostriedkom ochrany sťažnosť podaná predsedovi príslušného súdu podľa § 62 a násl. z. č. 757/2004 Z. z.

Na tomto mieste považuje súd za potrebné zdôrazniť, že žalobca súdu nepredložil relevantné dôkazy o tom, aby podal sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi exekučného súdu. Inými slovami k svojej žalobe nepriložil žiadne dôkazy o tom, že by si takýmto postupom hájil svoje základné právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR alebo právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Navyše takáto skutočnosť (okrem jedného prípadu - sp. zn. 3Er 433/09, žaloba pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 476/2012, keď žalobca žiadal o poskytnutie informácie o stave konania, čomu však nemožno pripísať účinky právneho prostriedku ochrany podľa § 62 a násl. zákona č. 757/2004 Z. z.) nevyplýva ani z obsahu exekučných spisov.

Pokiaľ ide o exekučné konanie vedené pod sp. zn. 7Er 409/2009 (žaloba pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 477/2012), v danom prípade odvolací súd uznesením z 11.8.2010 zrušil prvostupňové rozhodnutie o zastavení konania a vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie. Z obsahu spisu súd nezistil, aby Okresný súd Svidník vo veci ďalej konal. Na tomto mieste považuje súd za významné zdôrazniť, že práve v tomto prípade sa od žalobcu očakávalo, aby si svoje právo chránil účinným a zákonným spôsobom a aby podal sťažnosť predsedovi súdu, v ktorého kompetencii bolo zjednanie nápravy. Z obsahu spisu však nevyplýva, aby žalobca takúto sťažnosť podľa § 62 a násl. zákona č. 757/2004 Z. z. podal. To isté je potrebné konštatovať aj vo vzťahu k exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 4Er 627/2009 (žaloba vedená pod sp. zn. 4C 470/2012), v ktorej odvolací súd uznesením z 24.8.2010 potvrdil rozhodnutie súdu vo výroku o zastavení exekúcie, avšak výrok o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Svidník na ďalšie konanie.

Vo vzťahu k uvedenému považuje súd za potrebné dodať, že hoci všeobecné súdy sú primárnymi ochrancami práv účastníkov konania a sú povinné poskytovať súdnu ochranu v požadovanej kvalite, účastník konania by mal tiež v záujme účinnej a efektívnej ochrany svojich práv využiť všetky právne prostriedky na ich ochranu. V danej veci sa tak nestalo.

V súvislosti s argumentmi žalobcu považuje súd potrebné poukázať aj na to, že 15-dňová lehota v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú vyššie citované) sa vzťahovala iba na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak by súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a plynula až od doručenia tej- ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uvedená 15-dňová lehota však, vychádzajúc zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú odcitované vyššie), sa nevzťahovala na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak súd zistil rozpor žiadosti, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak by zákonodarca zamýšľal stanoviť pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15 dňovú alebo inú lehotu, zaiste by to bol v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku priamo a výslovne uviedol. Ak ale zákonodarca v § 44 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku výslovne uviedol, že „ak súd nezistí rozpor...do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu“ a potom v samostatnej tretej vete tohto ustanovenia osobitne uviedol, že „ak súd zistí rozpor...žiadost' o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne“ bez toho, že by tam explicitne stanovil lehotu. Súd nepochybuje, že v takom prípade neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že pre rozhodnutie

o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žiadna zákonná lehota stanovená nebola a nie je.

Ak žalobca argumentuje prietiahmi spôsobenými nerozhodnutím v zákonnej lehote, súd vo vzťahu k neexistencii zákonnej lehoty pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pripomína, že aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní, viď napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02 v ktorom Ústavný súd judikoval, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietiahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Súd zároveň konštatuje, že z obsahu exekučných spisov Okresného súdu Svidník, s ktorými sa oboznámil v rámci dokazovania v tejto veci, ako aj z jeho vlastnej činnosti (§ 121 O. s. p.) a z ďalších u neho vedených vecí žalobcu proti žalovanej mu je známe, že žalobca inicioval obrovské množstvo exekučných konaní na podklade nespôsobilých exekučných titulov - rozhodcovských rozsudkov, a preto vyvodzoval právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v takýchto konaniach, ktoré boli od začiatku nedôvodné a neopodstatnené, lebo na ich iniciovanie žalobca nemal spôsobilý exekučný titul, považuje súd za neadekvátne. Aj legitímne očakávania, na ktoré sa žalobca odvolával, treba posudzovať s prihliadnutím na to, že žalobca sa dobrovoľne a sám rozhodol iniciovať tieto exekučné konania práve na podklade rozhodcovských rozsudkov, kde bolo vzhľadom na platnú právnu úpravu nevyhnutné preskúmať rozhodcovské doložky, skúmať či sa vymáha právom dovolené plnenie, pričom exekučné konania boli v prevažnej miere vyhlásené za nedôvodné a neprípustné.

Základný právny princíp spravodlivosti od súdu požaduje, aby právna ochrana nebola poskytovaná tomu, kto sám právo porušuje. Každý by mal ctíť zásadu, že z nepráva nemôže vzniknúť právo a nárok na právnu ochranu majú len práva, nadobudnuté v súlade so znením a účelom zákona. Inými slovami povedané, nemôže sa zo zákonom zakázaného konania stať zákonom dovolené konanie len s poukazom na existenciu pohľadávky. Preto ak sa žalobca snaží celú zodpovednosť preniesť na exekučný súd tvrdením, že ak by bol skôr vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bude zamietnutá, mohol uskutočniť náhradu exekučného titulu, je potrebné dodať, že zodpovednosť za „nevedomosť“ žalobcu o nespôsobilosti jeho exekučného titulu ani samotné riziko jeho podnikania nemožno prenášať na exekučný súd, resp. na žalovanú. Ak by sa žalobca skutočne správal ako riadny hospodár, zaiste by ako oprávnený neinicioval množstvo nedôvodných, zbytočných exekučných konaní a ako riadnemu hospodárovi mu už to, že v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote nebolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie a následne mu preto nemohlo byť doručené ani upovedomenie o začatí exekúcie, mohlo signalizovať, že na vykonanie exekúcie nie sú splnené zákonné podmienky.

Čo sa týka požadovanej náhrady majetkovej škody vo výške po 125 €, ktorú si žalobca uplatňoval v niektorých konaniach, podľa názoru súdu žalobca vznik ani výšku takejto škody nepreukázal. Žalobca podľa svojich tvrdení v týchto prípadoch v období od doručenia príslušnej žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia o nej vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 € a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 €. Z oboznámených vyššie označených exekučných spisov Okresného súdu Svidník, ktorých sa tieto žaloby týkajú, bola zistená len jedna žiadosť žalobcu o poskytnutie informácie, pričom neboli zistené ďalšie urgencie zo strany žalobcu v daných exekučných konaniach - nie sú teda preukázané žiadne náklady spojené s administratívnym spracovaním ich textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné. Žalobca tiež nepredložil jediný dôkaz o skutočnej výške nákladov na správu svojej pohľadávky prostredníctvom

pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému ani výšku nákladov na udržiavanie a správu informačného systému, ako ani tú skutočnosť, že by pracovné výkony jeho zamestnancov a udržiavanie a správa informačného systému boli potrebné výlučne v súvislosti s rozhodovaním exekučného súdu v dotknutých konaniach o podanej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V danom konaní teda žalobca iba tvrdil, že mu majetková škoda vznikla, avšak jej skutočný vznik a skutočnú výšku nijako relevantne nepreukázal, ako ani príčinnú súvislosť medzi činnosťou exekučného súdu a žalobcom proklamovanými vyššie uvedenými nákladmi, ktoré žalobca považuje za vzniknutú škodu. Navyše samotné tvrdenie žalobcu o paušalizácii reálnych vecných nákladov dokazuje, že v tomto konaní nebola žalovaná skutočná škoda a aj z uvedeného dôvodu nebolo možné dotknutým žalobám v danej časti vyhovieť (viď k tomu vyššie citované ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Ak žalobca v súvislosti so vznikom tejto majetkovej škody vo výške 125 €, ktorú súd má za nepreukázanú, poukazoval na to, že táto suma by ho nezaťažila „ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu“, súd poukazuje na to, že žiadna suma by s určitosťou žalobcu nezaťažila, ak by sa vymoženia pohľadávky domáhal na základe spôsobilého exekučného titulu.

V nadväznosti na uvedené sa súd považuje za potrebné vyjadriť aj k dôkazu žalobcu - Znaleckému posudku č. 1/2014 vo veci stanovenia majetkovej škody žalobcu vypracovanému znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave. Podľa názoru žalobcu tento znalecký posudok preukazuje majetkovú škodu, ktorá mu nesprávnym úradným postupom exekučných súdov v Slovenskej republike mala vzniknúť.

K predloženému znaleckému posudku sa vyjadrila aj žalovaná, ktorá navrhla, aby si súd neosvojil jeho závery, pretože tento bol vypracovaný na základe podkladov poskytnutých žalobcom, pričom znalecký ústav vychádzal zo štatistických údajov a okrem iného namietala aj to, že pri uvádzaní mzdových nákladov zamestnancov boli do posudzovanej masy zahrnutí aj zamestnanci z odborov, ktorých účel a podstata nesúvisí s exekučným konaním (napr. úsek pre styk s verejnosťou, trestné oddelenie). Žalovaná namietala aj všeobecnosť záverov znaleckého posudku.

V tejto súvislosti mal súd na pamäti, že zásada voľného hodnotenia dôkazov má svoje limity a že súd je pri hodnotení a pripúšťaní dôkazov povinný uviesť dôvody svojho rozhodnutia.

Súd teda dôkaz - znalecký posudok - predložený žalobcom považoval za všeobecný a neurčitý vzhľadom na to, že nebol vypracovaný pre každý jednotlivý prípad žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu toho - ktorého exekučného súdu. O tom svedčí aj skutočnosť uvedená v závere tohto posudku, kde je uvedené, že úlohou znalca bolo určiť výšku majetkovej škody nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami „okresných súdov Slovenskej republiky“, čo nemožno považovať za presnú špecifikáciu spôsobenej majetkovej škody v každom jednotlivom prípade. Dôvod, pre ktorý si súd neosvojil opodstatnenosť tohto dôkazu tkvie aj v tom, že v rámci žalobcom tvrdených skutočností súd zistil viaceré nepresnosti, a preto dôkazu, ktorý nepomenúva konkrétne odlišnosti v prípadoch, ale má všeobecný a paušálny charakter, nepripísal dôraz, ktorý by ovplyvnil záver súdu o nepreukázaní vzniku majetkovej škody.

Čo sa týka požadovanej náhrady majetkovej škody vo výškach zodpovedajúcich istinám s príslušenstvom, ktoré podľa žalobcu viac nemôžu byť priznané právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní, tu je potrebné poukázať na to, že uvedené škody žalobcovi v žiadnom prípade nemohli vzniknúť. Vo vyššie uvedených exekučných konaniach exekučný súd nevykonal žiaden úradný postup, ktorý by nezodpovedal zákonu, pričom len preto, že exekučný súd svojím rozhodnutím nesplnil očakávania žalobcu nemôže bez ďalšieho znamenať, že sa dopustil konania, ktoré by zakladalo nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody.

Exekučný súd postupoval v každom z vyššie uvedených exekučných konaní plne v súlade so zákonom, ak preskúmaval exekučný titul (rozhodcovský rozsudok). Exekučný súd bol oprávnený a povinný skúmať či boli v dotknutých exekučných konaniach splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a v prípade zistenia nedostatkov, musel na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Keďže exekučnými titulmi v dotknutých exekučných veciach boli rozsudky rozhodcovského súdu, musel exekučný súd popri príslušných ustanoveniach Exekučného

poriadku vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej iba „z. č. 244/2002 Z. z.“).

Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 60/2011-13 z 03.03.2011, vnútroštátny súd môže ex officio preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Obdobne Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 18.1.2012, sp. zn. 6 Cdo 143/2011 konštatoval, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

Exekučný súd v konaniach, v ktorých podľa názoru žalobcu mu vznikla majetková škoda vo výške zodpovedajúcej istine s príslušenstvom, konanie (s výnimkou konania voči povinnému Dušanovi Fedákovi, kde žiadosť o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie bola zamietnutá) zastavil dôvodiac nezákonnosťou vedenia exekučného konania na základe exekučného titulu, ktorý priznáva nedovolené plnenie, plnenie v rozpore s dobrými mravmi, či v dôsledku jeho nepreskúmateľnosti.

Súd teda konštatuje, že nároky žalobcu na náhradu majetkovej škody vo výškach zodpovedajúcich istinám s príslušenstvom (konania týkajúce sa povinných I. B.U., G. A., I. U., G. L. N. I. Š.) sú absolútne nedôvodné, nakoľko žalobcovi uvedené škody nevznikli.

Súd opätovne zdôrazňuje, že aj napriek tomu, že žalobca bol v konaní riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p., nepreukázal, že by mu v súvislosti s jednotlivými prípadmi rozhodovania Okresného súdu Svidník v exekučných veciach vznikla nemajetková ujma. Súd v tomto konaní nemal preukázané žiadne porušenie základných práv a princípov právneho štátu v daných exekučných konaniach, ani porušenie práva na súdnu ochranu či práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ku ktorým by došlo zo strany OS Svidník. V príslušných exekučných konaniach bolo už od ich začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konania proti fyzickým osobám, vždy dané riziko jednak „zániku“ povinného (tu mal žalobca pravdepodobne na mysli úmrtie), i riziko straty kontaktu s povinným, ako aj riziko insolvenčnej povinného. Tieto riziká nemožno spájať s dĺžkou doby od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jej zamietnutí.

Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu o tom, že vzniknutá situácia vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery vo vymožitelnosť práva, pretože akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu produkované žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v žalobách tvrdí, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu nárokov žalobcu).

Súd zastáva názor, že žalobca nepreukázal, že postupy exekučného súdu v označených konaniach spôsobili zánik jeho ďalších plánovaných podnikateľských aktivít (nešpecifikoval ich), už vytvorených podnikateľských plánov, či hospodársku stratu. Podľa názoru súdu tu ide iba o ničím nepodložené tvrdenia žalobcu.

Na margo tvrdenej frustrácie považuje súd za potrebné dodať, že žalobca v exekučných konaniach nevystupoval ako povinný, voči ktorému by sa viedlo nedôvodné exekučné konanie, ale ako oprávnený,

ktorý sám nedôvodné konanie inicioval. Žalobca v žiadnom jednotlivom prípade nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Z dikcie tohto zákonného ustanovenia vyplýva aj nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. od zásad pre určovanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré priznáva Ústavný súd SR v prípadoch zistenia porušenia práv v konaní podľa tretej časti, druhej hlavy, šiesteho oddielu zákona č. 38/1993 Z. z.

Pokiaľ ide o žaloby, v ktorých si žalobca uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výškach po 20 % z tej- ktorej istiny s príslušenstvom, treba opätovne zdôrazniť, že súd nemal preukázané, aby v dotknutých exekučných konaniach došlo k nezákonnému, či nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu a zároveň nemal za preukázané, aby žalobcovi vôbec vznikla nemajetková ujma.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a dôvody súd žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

S poukazom na dôvody, pre ktoré boli predmetné žaloby zamietnuté, mal súd za to, že nebolo právne významné zaoberať sa a vyjadriť sa k ďalším námietkam žalovanej. Súd mal na pamäti, že nie je potrebné odpovedať na každý jeden argument účastníka konania, len na ten, ktorý súd považuje za zásadný a relevantný. K charakteru týchto argumentov sa súd vyjadril v predchádzajúcom texte odôvodnenia tohto rozsudku.

Záverom treba poznamenať, že nakoľko žalobca v tomto konaní nepreukázal skutočný vznik škody, nebol daný dôvod, aby súd rozhodoval medzitýmnym rozsudkom o základe tej- ktorej veci. Ak nie je vznik škody preukázaný, bolo by nezmyselné, aby súd medzitýmnym rozsudkom vyslovoval kto „za škodu“ zodpovedá.

Podľa § 151 ods. 1 a 2 O. s. p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Na pojednávaní dňa 5.11.2014 súd vo vyhlásenom rozsudku okrem iného rozhodol (v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p.), že v celom rozsahu neúspešný žalobca je povinný zaplatiť žalovanej trovy konania vo výške, ako budú určené v písomnom vyhotovení tohto rozsudku v lehote 3 dní od jeho právoplatnosti. Žalovaná však v zákonnej lehote od vyhlásenia tohto rozhodnutia trovy nevyčísliła aj napriek zaslaníu zápisnice z pojednávania, ktorá jej bola zaslaná elektronicky 6.11.2014. Žalovaná teda mala vedomosť o vyhlásení rozsudku. Súd konštatuje, že žalovanej žiadne preukázateľné trovy ku dňu vyhlásenia rozhodnutia zo spisu nevyplývajú, a preto v tomto písomnom vyhotovení rozsudku podľa § 151 ods. 2 O. s. p. žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Okresný súd Bardejov.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.